

LỢI MỖI NGÀY ĐƯỢC MỘT GIỜ

WISDOM IS BETTER
THAN RUBIES

**Bản quyền bản dịch tiếng Việt của Nguyễn Hiến Lê ©
Công ty Cổ phần Sách MCBooks.**

Theo hợp đồng Số 01/HĐSDQTG/2018 về sử dụng quyền tác giả đối với toàn bộ di sản văn hóa là các tác phẩm của nhà văn, dịch giả, nhà ngôn ngữ học, nhà giáo dục và văn hóa Nguyễn Hiến Lê.

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Sách MCBooks

**THƯƠNG HIỆU BIZBOOKS
SÁCH DÀNH CHO DOANH NHÂN**

Với mong muốn giúp bạn phát triển, doanh nghiệp của bạn thịnh vượng và trường tồn, BizBooks hi vọng được hợp tác cùng các tác giả trong và ngoài nước để chia sẻ những bài học thành công, những cuốn sách hay và chất lượng đến với độc giả Việt Nam.

Các tác giả viết sách có nhu cầu xuất bản xin vui lòng liên hệ với chúng tôi qua:

Email: contact@bizbooks.vn

Điện thoại: (024).3792.1466

(Bám số máy lẻ 112 - Phòng Kế hoạch)

LỢI MỖI NGÀY ĐƯỢC MỘT GIỜ

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến góp ý của Quý độc giả để cuốn sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Góp ý về nội dung sách: contact@bizbooks.vn

Liên hệ về bản thảo và bản dịch: contact@bizbooks.vn

Liên hệ hợp tác truyền thông trên sách: contact@bizbooks.vn

Liên hệ tư vấn, đại diện và giao dịch bản quyền: contact@bizbooks.vn

RAY JOSEPHS

NGUYỄN HIẾN LÊ

(dịch)

LỢI MỖI NGÀY ĐƯỢC MỘT GIỜ

How to gain an extra hour every day

NHÀ XUẤT BẢN HỒNG ĐỨC

LỜI GIỚI THIỆU TÁC GIẢ, DỊCH GIẢ NGUYỄN HIẾN LÊ

Ai yêu sách hẳn không còn lạ gì với cái tên học giả Nguyễn Hiến Lê - một nhà văn, nhà giáo, tác giả, dịch giả của hàng trăm đầu sách thuộc nhiều lĩnh vực như: Văn học, triết học, giáo dục, chính trị, kinh tế... Trong đó nhiều cuốn đã trở thành “Sách gối đầu giường” như Đắc Nhân Tâm, Quảng Gánh Lo Đi Và Vui Sống, Bảy Bước Đến Thành Công, Chiến Tranh Và Hoà Bình, Sử Ký Tư Mã Thiên, Bài Học Do Thái, Kinh Dịch...

Nguyễn Hiến Lê tự là Lộc Đình, sinh năm 1912, mất năm 1984, hưởng thọ 73 tuổi. Sẽ không ngoa khi gọi Nguyễn Hiến Lê là “tượng đài văn hoá”. Cả đời ông gần như dành trọn cho nghiệp viết. Trong hơn 30 năm cầm bút, ông đã xuất bản 120 bộ sách - con số gần gấp 1,5 lần tuổi đời của ông.

Viết nhiều nhưng Nguyễn Hiến Lê lại vô cùng cẩn trọng và nghiêm túc. Năm 1968, khi dịch Chiến Tranh Và Hoà Bình, do tình hình chiến sự căng thẳng, ông đã chép tay trên giấy than thành 3 bản, một đưa cho nhà xuất bản, một cất ở nhà và một gửi về quê phòng khi thất lạc. Cũng vì cẩn trọng nên ông luôn ý thức được việc phải xin phép trước khi dịch tác phẩm. Trong hồi ký, Nguyễn Hiến Lê đã kể tỉ mỉ việc ông viết thư cho tác giả Dale Carnegie để xin dịch cuốn Đắc Nhân Tâm và trở thành người đầu tiên đưa tác phẩm giá trị này về Việt Nam. Đây là một trong những cuốn sách nổi tiếng nhất mọi thời đại, luôn đứng đầu danh sách bán chạy nhất, được dịch sang hầu hết các thứ tiếng và có ảnh hưởng làm thay đổi cuộc đời hàng triệu người trên thế giới.

Bắt đầu xuất bản ở Việt Nam từ năm 1951, Đắc Nhân Tâm nhanh chóng gây chú ý và trở thành “hiện tượng” trong ngành xuất bản khi liên tục được tái bản. Sức sống từ cuốn sách qua bản dịch của Nguyễn Hiến Lê đã ghi dấu ấn và có tầm ảnh hưởng lớn đến người đọc Việt bao thập kỷ qua. Bản thân cái tên “Đắc Nhân Tâm” là một sáng tạo đắt giá của Nguyễn Hiến Lê. Về sau các dịch giả khác đã dịch tác phẩm “How to win friends and Influence People” với những văn phong

khác nhau nhưng vẫn đều sử dụng cái tên “Đắc Nhân Tâm” do Nguyễn Hiến Lê đặt bởi không có một cái tên nào khác có thể chuyển ngữ xuất sắc hơn.

Bên cạnh đó, phiên bản “Đắc Nhân Tâm” của Nguyễn Hiến Lê còn có thêm chương “Những bức thư màu nhiệm”, “Bảy lời khuyên để tăng hạnh phúc trong gia đình”, đặc biệt phần “Vài câu hỏi” được ông viết thêm vào cuối sách để độc giả có thể thực hành và tự tìm câu trả lời. Sau mỗi chương lại có phần tóm tắt để độc giả dễ hiểu, dễ thấm. Nguyễn Hiến Lê không phải là người duy nhất dịch “How to win friends and Influence People” nhưng bản dịch của ông được đánh giá là súc tích nhất, toàn diện nhất và sắc sảo nhất.

Thế nên, trên các diễn đàn văn học, người đời vẫn truyền tai nhau: “Muốn thành công và hạnh phúc, hãy đọc Đắc Nhân Tâm, mà phải là Đắc Nhân Tâm của Nguyễn Hiến Lê”. Cái hay, cái khiến người đọc tâm đắc có lẽ ở chính cách sử dụng ngôn từ triết lý mà gần gũi của Nguyễn Hiến Lê.

Để có được những giá trị ấy, không chỉ bởi Nguyễn Hiến Lê đã tiếp xúc với tác giả, truyền tải được đúng “linh hồn” của bản gốc mà ông còn thổi vào đó nhân sinh quan của chính mình - nhân sinh quan của một

hiền tài, một nhà nho, một nhà giáo, một vị học giả đáng kính.

Nguyễn Hiến Lê từng tự bạch: “Ghi được một vẻ đẹp của thiên nhiên, của tâm hồn, tả được một nỗi khổ của con người khiến cho đời sau cảm động, bấy nhiêu cũng đủ mang danh nghệ sĩ rồi”. Và với những gì ông để lại cho cuộc đời, Nguyễn Hiến Lê xứng đáng là một nghệ sĩ lớn trong lòng người đọc bao thế hệ ngày trước, ngày nay và cả ngày sau.

Như một sự tri ân sâu sắc đến ông, tôi tin rằng BIZBooks sẽ “Phục dựng” tủ sách Nguyễn Hiến Lê. Với mong muốn những cuốn sách có thể tiếp tục đồng hành cùng người Việt bao thế hệ, không chỉ với tinh thần của các tác giả thế giới mà còn với cốt cách của một Nguyễn Hiến Lê Việt Nam.

TS. Lê Thẩm Dương

TỰA

Trong cuốn “Les 40.000 heures - Inventaire de l’avenir, Jean Fourastie”, nhà kinh tế học và xã hội học nổi danh của Pháp, tiên đoán rằng tới cuối thế kỷ này, ít nhất là tại các nước kỹ nghệ phát triển mạnh, con người trung bình thọ được 80 tuổi, nghĩa là 700.000 giờ, mà chỉ phải làm việc để kiếm ăn độ 40.000 giờ thôi, vì lúc đó, nhờ những tiến bộ về kỹ thuật, số giờ làm việc mỗi tuần rút xuống còn 30, mỗi năm làm việc 40 tuần, và làm việc độ 33 năm (tới tuổi 65) thì về hưu.

Lời tiên đoán của ông có thể tin được lắm, mới cuối thế kỷ trước, thợ thuyền châu Âu còn phải làm việc 10 - 12 giờ một ngày, 6 ngày một tuần và 52 tuần một năm, thì bây giờ họ chỉ còn phải làm 40 hay 45 giờ một tuần và 50 tuần một năm; sau này nhất định số giờ làm việc sẽ rút xuống nữa, nên nhiều nhà bác học đã mừng rằng nhờ máy móc nhân loại sắp đạt được nên “văn

minh nhàn rỗi”, “nên vẫn minh hưởng thụ”, nhưng rồi lại lo không biết nhân loại sẽ làm cách nào tiêu cho hết số thì giờ nhàn rỗi đó để khỏi “nhàn cư vi bất thiện”.

Họ lý luận rất chặt chẽ, đưa ra đủ các thống kê, tôi không thể bác vào đâu được, nhưng nhìn xã hội hiện tại, tôi thấy kỹ thuật càng tiến bộ bao nhiêu, đời người đã chẳng được nhàn rỗi mà càng bận rộn bấy nhiêu, ai cũng phàn nàn rằng chẳng có một phút nào rảnh cả. Trước thế chiến vừa rồi, đời sống của chúng ta ung dung, bây giờ đã hóa ra vất vả, mà ở Paris, Newyork, hay Tokyo, thiên hạ còn vội vàng, chạy đua với đồng hồ gấp mấy chúng ta nữa. Vậy thì cái việc lo sẽ “nhàn cư vi bất thiện” chưa gấp bằng cái việc tính toán, thu xếp sao cho mỗi ngày có được một vài giờ rảnh để nghỉ ngơi hoặc làm những việc mình thích.

Số giờ cho mình hưởng mỗi ngày đã nhất định là 24, không thể nào kéo dài ra được hay mua thêm được; muốn được chút giờ rảnh thì ngoài giải pháp giản dị hóa lối sống chỉ còn có cách khéo tổ chức để làm cho mau xong - mà vẫn có kết quả, những việc không thể không làm được. Vì vậy trên hai chục năm nay tôi rất chú ý tới môn “Tổ chức công việc” đã soạn được bốn cuốn phổ thông về môn đó:

Tổ chức công việc theo khoa học

Tổ chức gia đình

Tổ chức công việc làm ăn

Kim chỉ nam của học sinh (Tổ chức công việc học)

Hôm nay tôi lược dịch cuốn “How to gain an extra hour every day” của Ray Josephs để giúp độc giả biết cách tổ chức đời sống hàng ngày.

Tác giả đứng về phương diện hoàn toàn thực tế, tránh lý thuyết dài dòng, tránh các điều khái quát vì trong việc tổ chức đời sống hàng ngày, một việc có tính cách đặc biệt cá nhân, mỗi người phải xét trường hợp của riêng mình, cách sống riêng của mình mà tìm lấy một phương pháp, miễn là đừng quên mục tiêu này: trước khi làm một việc phải suy nghĩ xem công việc đó có cần thiết không, có cách nào làm cho đỡ phí sức, đỡ phí thời giờ mà kết quả tốt đẹp hơn không?

Để giúp chúng ta tự tìm lấy một phương pháp, tác giả chép lại cho chúng ta rất nhiều kinh nghiệm của mọi hạng người từ các chính trị gia như Churchill, Eisenhower, các nhà kinh doanh như Ford II, Charlotte Montgomery, tới các chủ báo, các quân nhân, văn sĩ, nghệ sĩ, y sĩ, kỹ sư... trong mọi ngành hoạt động, từ việc viết thư, tiếp khách tổ chức một cuộc hội thảo tới việc làm bếp, đi xa, đời nhà, dạy con v.v...

Hầu hết là những điều chúng ta có thể áp dụng ngay

được sau khi sửa đổi một chút cho hợp với hoàn cảnh của mình; chỉ có vài đoạn bàn về sự ích lợi của các thứ máy tối tân như máy điện thoại có truyền hình, máy rửa chén... hiện nay ở nước ta ít ai biết nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ có người dùng tới.

Ích lợi lớn nhất của cuốn này là giúp chúng ta suy nghĩ. Đầu chương cuối (chương XV), tác giả viết:

“Tôi không có ý làm cho bạn thành một cái máy tuyệt hảo, bộ phận rất tinh vi, chạy đúng từng phút, từng giây, không khi nào sai. Tôi lại càng không có ý làm cho bạn phải nô lệ các phương pháp cứng nhắc. Tôi chỉ muốn đưa cho bạn soi tấm gương của một số người có tên tuổi nhờ khéo tổ chức mà dùng được tới mức tối đa số vốn hai mươi bốn giờ một ngày”.

Nghĩa là ông nhắc chúng ta đừng nghe hản lời ông mà theo đúng phương pháp của một người nào. Ông chỉ muốn gợi ý cho ta thôi. Đọc mấy trăm kinh nghiệm chép trong cuốn sách nếu bạn chỉ nhớ được một điều này: bất kỳ công việc gì cũng có nhiều cách làm mà cách ta quen làm chưa chắc đã là tiện nhất, tốt nhất, thì sách cũng đã là có ích rồi; nếu bạn lại suy nghĩ mà tìm được một cách mới hoàn hiện hơn thì quả thực là sách thực sự có ý nghĩa trong cuộc đời của bạn đấy.

MỞ ĐẦU

LÀM SAO CÓ THÊM ĐƯỢC MỖI NGÀY MỘT GIỜ?

Tôi vẫn thường tự hỏi không biết làm gì mà hết ngày.

Tôi có cảm tưởng rằng mỗi ngày mỗi thêm bận rộn, ít thì giờ rảnh đi, mà có bao nhiêu việc muốn làm, như:

Thăm các bạn thân thường hơn;

Đọc các sách mà mọi người khen;

Đi nghe hòa nhạc hoặc thăm các viện bảo tàng cổ;

Sau cùng, thực hiện kế hoạch tôi ấp ủ từ mấy năm nay.

Nhưng thì giờ đâu?

Bạn có thể thuộc hạng người thường tự hỏi như vậy không? Bạn có thường cảm thấy tinh thần căng thẳng, mệt nhọc hay không? Bạn có cảm tưởng rằng công việc mỗi ngày một chồng chất lên như muốn đè bẹp bạn xuống không? Bạn có thấy thiếu thì giờ để giao du rộng thêm hoặc đi coi những cái bạn thích không? Bạn có nhận định được rõ cách bạn dùng ngày giờ ra sao

không? Đời sống của bạn có thích thú như bạn mong đợi không? Bạn có được hưởng những cái bạn đáng được hưởng không?

Vô số người ở trong tình trạng như bạn. Nhưng cũng có một số người bẽ bộn công việc, tưởng như không có một phút rảnh mà vẫn thành công rực rỡ, đồng thời lại có thì giờ thực hiện được cả ngàn việc khác, nó làm cho cá tính của họ phong phú lên, đời sống của họ có ý vị hơn.

Họ có bí quyết gì chẳng?

Một hôm, ông Giám đốc một công ty lớn, đã cho tôi biết “bí quyết” đó. Công ty kiếm người lãnh được nhiều trách nhiệm nặng nề, và biết tổ chức lại chi điểm. Đã loại bỏ một số người xin việc rồi, chỉ còn giữ lại hai ba người. Trước khi quyết định, viên Giám đốc nói riêng với tôi:

- “Khi ông kiếm người để giao cho một chức vụ quan trọng thì ông nên lựa người nào hiện đã bận việc nhất. Một anh chàng làm việc không hở tay thì sẽ làm đàng hoàng hơn, mau hơn những người khác, mà lại không sinh sự.

- Vô lý!

- Có lẽ vô lý đấy! Nhưng những kẻ bẽ bộn công việc đáng được hưởng ân huệ riêng. Ông nên hỏi các

người chung quanh, nhất là hỏi vài vị lãnh trách nhiệm lớn trong nước, tôi tin chắc rằng ông sẽ thu nhập được nhiều điều vô cùng quý giá”.

Tôi làm theo đúng lời khuyên đó, tôi đã nhận được cả trăm câu đáp của những nhân vật quyền cao chức trọng và tôi đã tìm được “bí quyết” của những người có vẻ siêu quần đó. *Bí quyết đó là kiếm cho mình mỗi ngày được một giờ.*

Trong số những vị nổi danh nhất, có tổng thống Eisenhower và bà Roosevelt. Hai vị đó cũng nói như các vị khác rằng mỗi ngày ráng kiếm được một giờ rảnh để làm cái gì họ thích. Hết thầy đều bảo nhờ cái giờ “riêng của họ” đó mà đời của họ thú vị hơn, nhất là đầy đủ hơn. Vậy đó là dự tính số 1 mà bạn phải thực hiện trước hết.

Mỗi ngày có 1.440 phút: lúc ngày mới bắt đầu thì hết thầy chúng ta, ai cũng như ai, được hưởng cái số vốn chung là hai mươi bốn giờ đó. Ngày của bạn cũng như một số tiền bạn gửi ở ngân hàng, hạn rút lần từng giờ từng phút ra để tiêu. Số giờ, phút có hạn, nhưng bạn được hoàn toàn tự do muốn dùng cách nào thì dùng.

Mỗi ngày chúng ta được hưởng 1.440 phút, và người giàu có nhất thế giới cũng không thể mua thêm một phút được mà người nghèo khó nhất thế giới cũng

không bị cắt bớt một phút nào cả. Mấy trăm năm trước một nhà văn⁽¹⁾ nhận thấy như vậy:

Thời giờ là một món vô cùng quý báu hơn tiền bạc. Nếu bạn tiêu quá lỗ, thiếu tiền thì bạn có nhiều cách để tăng lợi tức lên. Bạn có thể ăn cắp tiền của người khác nữa, hoặc kiếm thêm tiền bằng những phương pháp lương thiện ít, hay nhiều. Trái lại, số thời giờ mà bạn được hưởng đã bị hạn chế một cách khắt khe; về mặt đó, thực là hoàn toàn công bằng, ai cũng bình đẳng như ai.

Trong vương quốc của thời gian, không có giới quý phái và bọn nhiều tiền chẳng bao giờ có được một chút quyền hành nào cả.

Bạn có thể phung phí cái kho tàng quý báu đó tùy ý bạn, cứ hết rồi thì lại được đều đều cung cấp thêm. Hơn nữa, bạn không bao giờ có thể mang nợ về thời giờ được, bạn chỉ có thể tiêu dùng cái phút hiện tại thôi. Kẻ nào phung phí tới mấy cũng không thể nào cầm cố ngày hôm sau được; ngày hôm sau, cũng như giờ sau luôn luôn được để dành cho bạn, dù bạn muốn hay không thì nó cũng được dự trữ để cho bạn sử dụng.

Năm sau, ngày sau hoặc giờ sau, số vốn thời giờ sẽ

---

(1) Nhà văn đó theo tôi biết, là Arnold Bennett, tác giả cuốn *How to live 24 hours a day (Sống 24 giờ mỗi ngày)* xuất bản lần đầu tiên ở Anh năm 1910, hiện nay vẫn tái bản.

được đem tặng bạn, không mất mát, cũ kỹ một chút nào cả, hoàn toàn rục rở, mới mẻ. Trời tặng bạn đấy mà chẳng cần biết bạn có phí phạm thời giờ đã qua hay không. Nếu bạn muốn thì *mỗi một giờ có thể là một điểm khởi hành mới trong cuộc đời bạn.*

Nào, chúng ta thử xét cách dùng khoảng thời gian hai mươi bốn giờ đó trong một ngày nào!

Đại khái thì chúng ta dùng tám giờ để ngủ, nghĩa là mất 480 phút trong số 1.440 phút rồi. Công việc làm ăn của bạn cũng mất một khoảng thời gian bằng bấy nhiêu nữa. Khoảng 8 giờ còn lại thuộc về ta và trừ những trường hợp đặc biệt, ta có thể tùy nghi sử dụng nó.

Vậy mà tám giờ đó, ta thấy nó ngăn ngại làm sao tới nỗi không đủ cho chúng ta thực hiện một nửa những điều ta muốn. Lúc nào ta cũng bận rộn, không có lấy một phút rảnh. Đời sống có vẻ đã vạch sẵn con đường trước mặt ta, chúng ta không thể rời con đường đó lấy một bước để thực hiện những kế hoạch đẹp đẽ mà chúng ta mơ ước.

Có một cách rất giản dị để giảm sự căng thẳng về tinh thần đó đi mà thoát ra ngoài con đường đời được là: làm sao kiếm được một ngày một giờ cho mình, sáu chục phút, hoặc nhiều hơn nữa, nếu có thể được mà

bạn dành riêng cho bạn đó, sẽ làm thay đổi cuộc sống của bạn. Bạn có thể thăm bạn bè, vui thú với gia đình, chơi thể thao hoặc một trò tiêu khiển nào khác, đọc cuốn sách bạn thích, tóm lại là hoàn toàn tự do làm gì thì làm, và bạn sẽ thấy, nhờ vậy tính tình, tư cách của bạn thay đổi đi, có lợi cho bạn về mọi phương diện.

Nhưng tại sao bạn lại muốn có thì giờ riêng cho bạn? Trước khi xét những cách để có được một giờ riêng cho mình mỗi ngày, chúng ta thử phân tích xem vì những lý do gì mà cần có một giờ riêng đó. Có một mục đích một kế hoạch để thực hiện là điều căn bản, cũng gần quan trọng bằng kiếm được mỗi ngày một giờ riêng cho mình.

Trừ vài biệt lệ, chúng ta muốn có được giờ đó, không phải là vì làm biếng. Chúng ta hằng hái kiếm giờ đó cho được, không phải là để được hưởng cái thú ở không, mà là để dùng nó đến tận độ theo sở thích của mình; mà sở thích con người thực là biến hóa, không ai giống ai. Càng ngày số người hí hoáy sửa chữa, đóng đồ lật vật trong nhà càng tăng; người thì mua ván hoặc các vật liệu khác về trang hoàng nhà cửa, người thì sơn lại nhà hoặc mắc thêm các ngọn đèn. Mười năm trước chỉ những người làm công việc tay chân, về nhà mới hí hoáy như vậy; nhưng từ khi không còn hạng thợ sửa lật vật trong xóm nữa thì mọi người phải làm lấy, và chưa

bao giờ đồ nghề bán được nhiều như bây giờ. Nhưng muốn sửa chữa lật vật thì phải có thì giờ đã chứ.

Từ hồi khai thiên lập địa, con người chưa bao giờ có thể sống một cuộc đời tuyệt thú và đầy đủ như ngày nay. Bây giờ có thì giờ và chút tiền thì muốn hưởng cái gì cũng được. Chúng ta có cái thú du lịch, đọc sách, làm vườn, chơi nhạc, và vô số món tiêu khiển khác; có những máy bay đưa bạn đi khắp châu Âu; năm nào người ta cũng tổ chức các cuộc du lịch xa hay gần; có những lớp miễn phí dạy chụp hình, đánh pi-a-nô, học sinh ngữ, các nhà trồng hoa đã tạo ra những giống hoa hồng đẹp nhất thế giới để bạn trồng trong vườn: trong mọi khu vực, bạn muốn làm gì cũng được.

Nhưng phải có thì giờ, và chúng ta, ai cũng như ai, tìm mọi cách có được ít phút để làm ra cái gì mình thích: thăm các bạn cũ, kiếm thêm bạn mới, du lịch những xứ lạ, học thêm những điều mới để cho cá tính ta phong phú thêm, hoặc chỉ để tiêu khiển thôi. Mà cái việc tiêu khiển có phần lại quan trọng nhất, vì đời sống con người có thể nhờ nó mà thay đổi hẳn về phương diện làm lụng và về phương diện giao tế.

Vậy mà khi có cơ hội làm một việc gì ta thật thích, một việc ta ao ước từ lâu, thì ta thấy rằng đời sống sao mà bận rộn quá, không có một phút rảnh, thế là cái việc mình thích đó, lại đành phải hoãn lại một ngày

khác, nghĩa là không bao giờ làm được cả. Hoãn lại tháng sau hay năm sau, nhưng tháng sau hay năm sau đâu là phải là lúc này nữa, cơ hội qua mất rồi, dù cho cơ hội có còn thì lúc đó ta cũng vẫn không có thì giờ, trừ phi ta nhất quyết làm đủ mọi cách để kiếm cho được một giờ quý báu đó mỗi ngày.

Làm sao có được thì giờ riêng cho mình?

Số giờ trong mỗi ngày nhất định là hai mươi bốn, muốn kiếm được sáu chục phút mỗi ngày thì trước hết phải tận dụng mỗi giờ mỗi phút một cách hợp lý. Tất cả vấn đề là biết dùng thì giờ của mình, đừng bỏ phí một phút.

Chúng ta dùng biết bao tinh lực và kiến thức để sản xuất thứ thép mỗi ngày một cứng hơn. Chúng ta lắp thêm phụ tùng vào xe, cải thiện hoàn bộ máy cho xe chạy nhanh hơn. Chúng ta dùng những bóng đèn sáng hơn mà ít hao điện hơn; nhưng chúng ta không hề bỏ ra một phút để phát triển cá tính của chúng ta, cải thiện năng suất tinh thần của ta.

Nếu người ta biết rõ công việc và tìm mọi cách để cải thiện nó mà đạt được một năng suất cao hơn thì chắc chắn là chẳng bao lâu người ta sẽ làm việc được mau hơn, tốt hơn.

Ráng dùng thì giờ của mình một cách có lợi nhất